

nedsat et Udvalg, indenfor hver Fredningsnævnskreds, nemlig Amtsraadskredse, med Fredningsnævnets Formand som Formand, hvilket vil lette det administrative Apparat. Det synes naturligt at lade Amt og Købstæder faa hver en Repræsentant, og Turistforening og Naturfredningsforening foreslaas repræsenteret, dels paa Grund af deres egne, selvstændige Interesser, dels fordi de er Landsorganisationer, der ogsaa i væsentlig Grad omfatter Friluftslivets Organisationer. Man har endvidere fundet det rigtigt, at der indsættes en særlig Repræsentant for alle de forskellige Friluftformer og en fælles Repræsentant for de Grundejere, som eventuelt maa afgive Arealer, hvorved bemærkes, at det nu af Friluftorganisationerne nedsatte Friluftsråd formentlig kan være Ministeriet behjælpelig med at udpege Repræsentanter for disse Interesser, medens man ved Forhandling med Organisationer og andre vil søge Grundejerinteresserne repræsenteret paa bedste Maade i de enkelte Udvalg.

For de 3 Amtsraadskredse, der ligger nærmest ved Storkøbenhavn, er der foreslaaet nedsat et større, fælles Udvalg, idet Forholdene i dette store Distrikt maa vurderes ud fra et Helhedssynspunkt, og i dette fælles Udvalg maa Københavns og Frederiksberg Kommuner ogsaa være repræsenteret, idet disse 2 Kommuner maa forudsættes i visse Tilfælde at blive Bidragydere ved Ordningens Gennemførelse.

Til § 3.

I de i § 2 omhandlede Udvalg forudsættes en Vurdering af indkomne Planer og Ønsker, at skulle ske, saaledes at Ministeriet kun faar forelagt Sager, som Udvalget skønner det virkelig nødvendigt og forsvarligt at søge fremmet gennem Fremgangsmaaden efter denne Lov. Det maa herved forudsættes, at det paases, at der ogsaa tages tilbørligt Hensyn til berettigede og væsentlige Ejer- og Brugerinteresser, navnlig den private Fred og Husfreden, jfr. Naturfredningslovens § 1. For eventuel Ekspropriation er det en naturlig Forudsætning, at der ikke paa fyldestgørende Maade kan opnaas en Ordning ved Køb af andet Areal. Med Udvalgets Indstilling bør Ministeriet have nærmere Redegørelse for Forholdene og for den videre Udformning af Planerne, saaledes at man kan bedømme Konsekvenserne af Erhvervelsen, herunder navnlig om der i de Tilfælde, hvor der bliver Tale om at drive en Virksomhed paa Arealet, er truffet den fornødne Ordning i saa Henseende.

Til § 4.

Skønner Statsministeren, at en Erhvervelse, hvorom det i § 2 omtalte Udvalg har gjort Indstilling, bør gennemføres, lader Ministeren Erhvervelsen foretage, i første Række ved frivillig Afhændelse, eventuelt ved Ekspropriation.

Ved Ekspropriationen foreslaas anvendt Reglerne i Forordningen af 5. Marts 1845, derunder de i denne Forordnings § 20 givne Bestemmelser om Indløsningsret.

Ekspropriationskommissionen vil antagelig almindeligvis komme til at bestaa af Formanden for det i § 2 omtalte Udvalg, Amtets Repræsentant og Repræsentanten for Grundejerne.

Drejer det sig derimod om Sikring af Arealer gennem Servitutpaalæg, lader Ministeren Sagen gaa gennem Fredningsmyndighederne.

Saafermt Arealet erhverves, vil det blive Statsministeriet, der kommer til at staa som Skødehaver, medmindre Skødet straks udstedes til en anden Deltager i Erhvervelsen, f. Eks. vedkommende Kommune.

Til § 5.

En af Vanskelighederne ved at benytte Naturfredningslovens Ekspropriationsbestemmelse ligger i, at enhver Fredning, der medfører Erstatning fra det offentlige paa over 3 000 Kr., skal forelægges Bevillingsmyndighederne. Ved Ekspropriation maa af praktiske Grunde Hjemmelen til at afholde Udgiften foreligge, naar Ekspropriationen foretages. Allerede af denne Grund maa det anses for nødvendigt, at Ministeren har en Raadighedssum, hvorover han kan disponere i disse Forhold. Paa Forhaand at ansætte Størrelsen af en saadan Raadighedssum er imidlertid meget vanskeligt. Paa den ene Side maa man gaa ud fra, at det kun i et Faatal af Tilfælde vil være nødvendigt at foretage Erhvervelser efter denne Lov. Paa den anden Side kan det forudses, at Nødvendigheden netop kan komme til at foreligge i Tilfælde, hvor Udgiften er relativ stor. Det synes endvidere naturligt, at Bestemmelserne formes saaledes, at der bevarer Mulighed for, at Bevillingsmyndighederne kan være med i Udviklingen paa dette Omraade. Det er derfor foreslaaet, at der paa Finansloven bevilges en Raadighedssum for Ministeren til Dækning af Statens Andel i saadanne Erhvervelsesudgifter, saaledes at Ministeren inden for denne Ramme kan foretage Erhvervelser, der hver for sig ikke medfører højere Udgifter for Staten end 20 000 Kr.